

ἤτις ἐστοίχισε τὴν ζωὴν Ἀλεξάνδρου τοῦ Β', «Τσάρου τοῦ ἐλευθερωτοῦ» ἀπότελεῖ τὸ μᾶλλον ἀξιοσημείωτον καὶ τὸ μᾶλλον ἀξιοθρήνητον γεγονός τῶν χρονικῶν τῆς Πετροπόλεως κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη.

Ἐκ τῶν ὁχθῶν τοῦ Νεῦα, αὐτῆς ταύτης τῆς καρδίας τῆς πόλεως, ἂν στρέψῃ τις τὸ ὄμμα εἴτε Β πρὸς τὴν νῆσον τοῦ φρουρίου, τὴν ἀρχαίαν Πετρούπολιν, εἴτε πρὸς Δ ἀπέναντι τῆς νήσου τοῦ Βασιλείου (Βασιλεῖν Όστρόβ), εἴτε τέλος ἐκ τῆς ἀγγλικῆς προκυμαίας ἢ τῆς προκυμαίας τῆς αὐλῆς διευθυνθῇ τις ἐκ τῆς στερεᾶς πρὸς τὰ ΝΑ, ἢ ὅψις τῆς αὐτοκρατορικῆς πόλεως εἶναι μαγικωτάτη. Πανταχοῦ ἐπικρατεῖ χαρακτῆρ μεγαλείου· ποταμὸς εὐρύς, ὀρυκτικὸς, βαθύς, οὐτινος οἱ διακλαδούμενοι βραχίονες φαίνονται περιβάλλοντες πλωτὴν πόλιν, διατεμνομένην καὶ αὐτὴν ὑπὸ μεγάλων διωρύγων, προκυμαία ἐκ γρανίτου, συγκρατοῦσα τὰ ὕδατα τοῦ Νεῦα, ἅπερ ὁ δυτικὸς ἄνεμος ἀνακυκᾷ εἰς βαθμὸν ὥστε ν' ἀνέρχωνται καὶ ἐνίοτε νὰ ὑπερεκχειλίζωσιν ὑπὸ μορφὴν μαινομένων χειμάρρων, κατακλύζοντα τὰς μικρὰς διόδους (προσπῆκτ). ὁδοὶ εὐρεῖαι καὶ συμμετρικαί, πλατεῖαι δὲ γιγαντιαῖαι, ὡς ἡ τοῦ πεδίου τοῦ Ἀρεως καὶ ἡ τοῦ Ναυαρχείου.

Πανταχοῦ, ἐπὶ τῶν κανονικῶν τούτων πλατειῶν, ἐν ταῖς ὁδοῖς ταύταις ταῖς ἐχούσαις πλάτος 15, 30 καὶ 50 ἔτι μέτρων, ἐν ταῖς διόδους ἐκείναις, ὧν τὸ μῆκος πολλὰ ἀριθμεῖ χιλιάμετρα εὐρηναὶ συμπεπιεσμένα ἢ κλιμακῶδὸν ἀνεγερμένα οἰκοδομήματα καὶ μνημεῖα κολοσσιαίων διαστάσεων, νοαὶ βυζαντινοῦ μὲν ρυθμοῦ, γραφικώτατοι δὲ τὴν ὄψιν, ἡγεμονικὰ μέγαρα, στρατῶνες, μουσεῖα, νοσοκομεῖα, ἐπὶ γιγαντιαίου ἀνδρῶν μέγα σχεδίου, οἰκίαι, ὧν τὸ κολοσιαῖον κτίριον δύναται νὰ στεγᾷ τρις χιλία ἄτομα. Αἱ πλεῖσται τῶν ὑψηρῶν τούτων οἰκοδομῶν, ἐν αἷς τὰ καταστήματα καταλαμβάνουσι ὅτε μὲν τὸ ὑπόγειον, ὅτε δὲ τὴν πρώτην ὀροφὴν, ἔχουσι κοινὴν χαρακτῆρα εὐρωπαϊκῆς μονοτονίας. Τὰ μετ' ἐπιβλητικῶν προσόψεων μνημεῖα, κεκοσμημένα διὰ στηλῶν, στοῶν καὶ ἀετωμάτων, ἐνίοτε ὑπερβεβαρμένον διὰ γλυφῶν, ἀνέκουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸν ἑλληνικὸν ρυθμὸν, ἐνῶ ἄλλαι ἀνάγονται εἰς τὸν ἀρχαῖον γαλλικὸν ἢ ἰταλικὸν ρυθμὸν. Ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἀρχιτεκτονικοὶ ρυθμοὶ ἔχρησιμοποιοῦντο, ἰδίᾳ ὅμως οἱ κλασικοί, ἐν ταῖς κολοσιαῖαις ταύταις οἰκοδομαῖς, ταῖς καθ' ἑκαστον χειμῶνα τοσοῦτον δεινῶς ὑφισταμέναι τὰς ἐπηρεῖας τῶν ὀριμεῶν τοῦ κλίματος προσβολῶν. Καίπερ εἰς τὸ ἑκατομύριον ἀνερχομένου τοῦ τῆς Πετροπόλεως πληθυσμοῦ, αἱ ὁδοὶ αὐτῆς καὶ αἱ πλατεῖαι παρέχουσιν ἐντύπωσιν σχετικῆς μοναξίας· αἱ ζωηρότεραι τῶν ὁδῶν εἰσὶν αἱ προκυμαῖαι τοῦ Νεῦα, ἢ πλατεῖα τοῦ ναυαρχείου καὶ ἡ διόδος Νέβσκη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ἀκτῆς. Τὸν χειμῶνα ἡ κοίτη τοῦ Νεῦα, ὑπὸ πάγων καταλαμβανομένη, ἀποβαίνει στερεὰ λεωφόρος, ἐν ἣ κυκλοφοροῦσι χιλιάδες ἐλκθῶν καὶ παγοδρόμων.

Ἡ Πετρούπολις ἐκτείνεται ἐν εἴδει ριπιδίου κατὰ μῆκος τῶν τοῦ Νεῦα διακλαδώσεων· ἡ πόλις καὶ τὰ προαστια αὐτῆς, ἅτινα ἐκτείνονται μακρὰν πρὸς Ν καὶ πρὸς τὴν Β τοῦ Νεῦα ἀκτὴν, καταλαμβάνουσιν ἕξ μεγάλας φυσικὰς νήσους, περιβαλλομένας ὑπὸ ἑκατοντάδας νησιδίων, καὶ τεχνητῶν ἐν τῇ ξηρᾷ νήσῳ, περιοριζομένην πρὸς Ν ὑπὸ τῆς διώρυχας τῆς Φοντάγκας. Ἡ διώρυξ αὕτη σχηματίζει τὴν διώρυγα Μόϊκαν, ἐκ ταύτης δὲ ἀποσπᾶται ἡ διώρυξ τῆς Αἰκατερίνης, ἥτις περατοῦται ἐν τῇ Φοντάγκᾳ. Ἐτέρᾳ διώρυξ μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένη ἐκ τοῦ κέντρου (ἐν τῇ συνοικίᾳ τοῦ Ναυαρχείου) περιβάλλει τὸ μέγιστον ἐμπρόσθιον μεσημβρινὸν μέρος τῆς πόλεως· αὕτη εἶναι ἡ διώρυξ Ὀμπβόνδν, προερχομένη ἐκ τοῦ Νεῦα καὶ συνδεομένη μετὰ τῆς διώρυχας τῆς Αἰκατερίνης. Ἡ θαλασσία διώρυξ, ἀποτελοῦσα νεώτερον ἔργον, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς συνοικίας τῆς Νάρβας (πρὸς Ν τῶν τμημάτων τοῦ Καζάν καὶ τοῦ Σπάσκ) καταλήγει εἰς τὸν λιμένα τῆς Κρονστάδης.

Τὸ ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὁχθῆς κυρίως τμήμα τῆς Πετροπόλεως εἶναι ἐκεῖνο, ἐν ᾧ εὐρηναὶ συνηγμένοι ἢ διεσκορπισμένοι ἐπὶ τῶν προκυμαίων τῶν Ἀγγλων, τοῦ Ναυαρχείου, τῶν Ἀνακτόρων καὶ κατὰ μῆκος τῶν διόδων Νεύσκη καὶ Βοτνεσένσκη, τῶν ὁδῶν Γκοροχθαίας, μεγάλης καὶ μικρᾶς Μορσκαίας, Γκαλερναίας, Μίλλιωναίας, μεγάλης Σαδοθαίας, ἐν τῇ λεωφόρῳ τῆς ἐφιππου φρουρᾶς, τῇ διόδῳ Λιτειναῖα καὶ ἄλλοις κυριωτέροις ὁδοῖς τὰ ἐξῆς οἰκοδομήματα καὶ λοιπὰ 1) ἐν τῇ συνοικίᾳ τοῦ Ναυαρχείου· τὰ χειμερινὰ ἀνάκτορα, τὸ ἐρημητήριο, ἡ

στήλη τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὰ μέγαρα τοῦ ἐπιτελείου, τοῦ ναυαρχείου, τῆς Γερουσίας καὶ τῆς Ἀγίας Συνόδου, ὁ κήπος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁ ἐφιππος ἀνδριὰς Πέτρου τοῦ Α', ὁ μητροπολιτικὸς ναὸς τοῦ ἁγ. Ἰσαάκ, ὁ ἀνδριὰς Νικολάου τοῦ Α', τὸ μουσεῖον τῶν βιομηχανῶν τεχνῶν, τὸ πεδῖον τοῦ Ἀρεως, ὁ θερινὸς κήπος καὶ τὸ μνημεῖον Σουβόρωφ· 2) ἐν ταῖς συγκεντρικαῖς συνοικίαις τοῦ Κ α ζ ἂ ν καὶ τοῦ Σ π ἄ σ κ· ὁ μητροπολιτικὸς ναὸς τοῦ Καζάν, ἡ Λέσχη τῶν Εὐγενῶν, τὸ μέγα θέατρον, τὸ θέατρον Μαρίας, οἱ ἀνδριάντες τοῦ Κουτούζωφ καὶ τοῦ Βάρκλεη δὲ Τόλλζ, τὰ ἀνάκτορα Ἀντισχωφ (κατοικία τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ'), ἡ μεγάλη ἀγορὰ (Γοστιννὴ Δόρυ), ἡ δημοσία αὐτοκρατορικὴ βιβλιοθήκη, τὸ Δημαρχεῖον, ἡ Τράπεζα, ὁ κήπος Ἰουσούωφ, ἡ σχολὴ τῶν μηχανικῶν, τὰ ἀνάκτορα Μιχαήλ, τὸ θέατρον Ἀλεξάνδρου· 3) ἐν τῇ συνοικίᾳ τῆς Μόσχας (πρὸς ΝΑ τῶν προηγουμένων) καὶ τῇ συνοικίᾳ Λιτειναῖα (πρὸς ΒΑ τῆς συνοικίας τῆς Μόσχας), περιοριζομένη πρὸς Β ὑπὸ τῆς τοῦ Νεῦα καμπῆς, εὐρηναὶ ἡ θριαμβευτικὴ ἀψὶς τῆς Μόσχας, τὸ τεχνολογικὸν ἰνστιτοῦτον, ἡ μονὴ Βοσχερσένσκη, ὁ μητροπολιτικὸς ναὸς Πρεσμπραζένσκη, τὰ λαμπρὰ ἀνάκτορα Σερεμέτιεφ, τὸ ὀπλοστάσιον, ἡ αὐτοκρατορικὴ γραμματεία καὶ ἡ σχολὴ τοῦ πυροβολικοῦ· 4) ἐν τῇ συνοικίᾳ Ἀλεξάνδρου Νεύσκη (πρὸς ΝΑ τῆς συνοικίας τῆς Μόσχας) καὶ ἐν τῇ συνοικίᾳ Ροζδεστένσκη (πρὸς Α τῆς Λιτειναίας) ἡ μονὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου Νεύσκη, ὁ κήπος καὶ τὸ ἀνάκτορον τῆς Ταυρίδος, ἡ μονὴ Σμολνόη καὶ τὰ Ἰνστιτοῦτα τῆς Αἰκατερίνης καὶ Μαρίας· 5) ἐν τῇ συνοικίᾳ Κολόμνας καὶ Νάρβας (πρὸς Ν τῶν συνοικιῶν τοῦ Ναυαρχείου καὶ τοῦ Καζάν) ὁ κήπος Δεμιδῶφ, τὸ φρενοκομεῖον, τὸ μέγα ἐργοστάσιον τῆς Βαλτικῆς (μηχαναὶ καὶ σκάφη), ὁ ναὸς τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, τὸ μουσεῖον τῆς γενικῆς ἐπιμελητείας, ἡ θριαμβευτικὴ ἀψὶς τῆς Νάρβας, ὁ μητροπολιτικὸς ναὸς τῆς ἁγ. Τριάδος, τὸ μνημεῖον τοῦ ρωσσοτουρκικοῦ πολέμου, ἡ σχολὴ τοῦ ἐπικικοῦ, οἱ σιδηροδρομικοὶ σταθμοὶ Βαρτοβίας καὶ Βαλτικῆς· 6) ἐν τῇ συνοικίᾳ τοῦ Βασιλείου (ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ Νεῦα), ὅπου ἡ προκυμαία τοῦ πανεπιστημίου, εὐρεῖαι παράλληλοι καὶ τρεῖς μακρὰί διόδοι. [τὸ χρηματιστήριον, τὸ τελωνεῖον, ἡ Ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν, τὸ Πανεπιστήμιον, ἡ Ἀκαδημία τῶν καλῶν τεχνῶν, ἡ στρατιωτικὴ σχολὴ Παύλου, τὸ μνημεῖον Ρουμιάνστωφ, ἡ ναυτικὴ καὶ ἡ μεταλλουργικὴ σχολή· 7) ἐν τῇ συνοικίᾳ τῆς ἀρχαίας Πετροπόλεως (νῆσοι τοῦ Νεῦα, Πετρόβσκη, τῶν φαρμακοποιῶν, Κρεττόβσκη, Κάμεννο, Ἐλζγκίν, πρὸς Β τῆς νήσου Βασιλείου) τὸ φρούριον, ὁ μητροπολιτικὸς ναὸς Πέτρου καὶ Παύλου, τὸ ἄλσος Ἀλεξάνδρου, ὁ ζωολογικὸς κήπος, ὁ οἶκος Πέτρου τοῦ Α', τὸ λύκειον Ἀλεξάνδρου, ὁ βοτανικὸς κήπος, τὸ μουσεῖον τοῦ πυροβολικοῦ, τὸ θερινὸν ἀνάκτορον καὶ τὸ νομισματοκοπεῖον· 8) ἐν τῇ συνοικίᾳ Βυμπόργης (πρὸς Α τῶν νήσων τοῦ Νεῦα) τὸ στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον, ἡ ἀκαδημία τῆς ἱατρικῆς, τὸ νέον ὀπλοστάσιον, ἡ Μιχαήλεις σχολὴ τοῦ πυροβολικοῦ, τὸ δατυνομικὸν ἰνστιτοῦτον καὶ ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμὸς τῆς Φιλλανδίας.

(Ἀκολουθεῖ).

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἡ ἑλληνικὴ αἰθουσα τοῦ Λούβρου.—Ἡ ἑλληνικὴ αἰθουσα τοῦ μουσείου τοῦ Λούβρου, κεκλητιμένη ἀπὸ τινος ἕνεκα τῶν ἐν αὐτῇ ἐπισκευῶν, ὑποστᾶτα δ' ἤδη γενικὴν μεταρρύθμισιν ὡς πρὸς τὴν διάταξιν τῶν ἐν αὐτῇ ἔργων γλυπτικῆς, ἀνεφύγη ἀπὸ τινος καὶ πάλιν εἰς τὸ δημόσιον.

Τα ἐν αὐτῇ μαρμάρινα καλλιτεχνήματα νέαν ὑπέστησαν κατάταξιν, ἐκτὸς δὲ σπανίων καὶ ἰδιαζόντως ὅλως ἐνδιαφερουσῶν ἐξαιρέσεων διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς καλλιτεχνίας—κεφαλῆς ἀθλητοῦ καὶ ἀναγλύφον τοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ Ὀρφῆως καὶ τῆς Εὐρυδίκης κλπ. ἐν τῇ αἰθούσῃ ὑπάρχουσιν ἤδη μνημεῖα καθαρῶς ἑλληνικά, ὧν ἡ ἀκριβὴς προέλευσις, τὸ παριστάμενον ἀντικείμενον, ὁ τρόπος καὶ ἡ χρονολογία τῆς εἰς τὸ μουσεῖον εἰσόδου δεικνύονται διὰ σημειωμάτων.

Ἐφ' ὅσον ἐπέτρεπον αἱ διαστάσεις, ἡ θέσις καὶ ὁ φωτισμὸς τῆς αἰθούσης, κατ' ἀρχάς ἐταξιθετήθησαν καθ' ὁμίλους τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα.

Ἐν τῷ δυτικῷ τοίχῳ ἐτέθησαν ἐν ἄλλοις τὰ ἐκ Θάτου ἀνάγλυφα, τὰ ἀνακαλυφθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Μίλλερ, τὰ ἐν Σαμοθράκῃ ἀνακαλυφθέντα ἀνάγλυφα τοῦ Ἀγαμέμνονος, τὰ ἀνάγλυφα τοῦ Παρθενῶνος καὶ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ τοῦ Διός, τὰ ἀνάγλυφα τοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ Ὀρφέως καὶ τῆς Εὐρυδίκης.

Ἡ ἀντιθέτος πλευρὰ τῆς αἰθούσης ἐπεφυλάχθη τοῖς ἐπικηδεῖσις μνημεῖσις. Ἡ σειρά αὕτη, ἐν τῇ ὁποίᾳ εὐρίσκονται λίαν ἀξιοσημεῖα μνημεῖα, ἐξακολουθεῖ καὶ ἐν τοῖς τῶν παραθύρων τμήμασι. Παρὰ τὸ παράθυρον τοῦ κέντρου συνεκεντρώθησαν τὰ ἀναθηματικά μνημεῖα. ἐν δὲ τοῖς πείρξ τοῦ ἀντιθέτου παραθύρου. βλέποντες εἰς τὸν κῆπον Καραυτέλ, ἐτέθησαν ἀνάγλυφα τινὰ, ἅπερ δὲν ἠδύναντο νὰ τοποθετηθῶσιν ἐν ταῖς λοιπαῖς σειραῖς, καὶ σειρά μαρμάρων, ἐλληνικὰς φερόντων ἐπιγραφὰς.

Τέλος ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν παραθύρων τμήμασιν εὐρίσκονται ἤδη πρὸς τ' ἄνω μὲν τέσσαρες μεγάλοι παραστάσεις ἐπικηδεῶν ἐπιτάσεων, κάτω δὲ τέσσαρα ἀγάλματα, πάντα εὐρεθέντα ἐν Ἑλλάδι καὶ θεωρούμενα ὡς τὰ ἄριστα τοῦ μουσείου.

Ἀριθμὸς τις προτομῶν, τῇδε κἀκεῖτε διατεθειμένων, συμπληροῦ τὴν ἔκθεσιν· αὐταὶ δ' εἰσι Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, τὸ ἀποτύπωμα τῆς κεφαλῆς τῆς Νίκης τῆς δυτικῆς προστύψεως τοῦ Παρθενῶνος, ἡ πεπλοφόρος Ἀσπασία, ἡ κεφαλὴ τοῦ Διαδομένου, κεφαλὴ Ἀπόλλωνος κλπ.

Ὁ γάμος ἐν Σαροδνίᾳ. — Κατὰ τὴν σύναψιν γάμου τὴν χεῖρα τῆς κόρης δὲν ζητεῖ ὁ συζευχισόμενος αὐτὴν νέος, ἀλλ' αὐτὸς οὗτος ὁ πατὴρ αὐτοῦ. Ὁ τελευταῖος οὗτος μεταβιβάζει ἡμέραν τινὰ εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνης, ἥτις εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῶν εὐχῶν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, καί, πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς ἀποτεινόμενος, λέγει αὐτῇ:

«Τὸ γῆράς μου προχωρεῖ καί, ἵνα θέλῃς καὶ παρηγορήσω τὸ γῆράς μου, ζητῶ περιτεράν ἀπείλου λευκότητος ἥτις στεγάζεται, φρονῶ, ἐν τῷ ὑμετέρῳ οἴκῳ.»

Ὁ πρὸς ὃν τὰ λόγια ταῦτα ἀποτεινόμενος προσηγορεύεται ὅτι δὲν κατανοεῖ τὴν μεταφοράν, προφασίζεται ὅτι δὲν ἔχει περιτεράν ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ καὶ προστίθεται εἰς τὴν περιτεράν εὐρητὰ ἀναμφιβόλως παρὰ τινι γείτονι ἢ πιθάνῳ εἰς τὰ βέβαια τῶν δατῶν.

Ὁ πρῶτος ἐπὶ μακρὸν ἐπιμένει· τότε δὲ καὶ ὁ ἄλλος συγκατατίθεται καί, μεταβαίνων εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας, ἐπιστρέφει κρατῶν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν πρεσβυτέραν τῶν γυναικῶν, λέγων:

«Μήπως αὕτη εἶναι ἡ περιτερά, ἣν ἐπιθυμοῦτε;»

Ἐπὶ τέλους κατόπιν πολλῶν τοιοῦτων μεταβάσεων καὶ ἐπιστροφῶν καὶ ἀφοῦ πᾶσαι αἱ τοῦ οἴκου γυναῖκες, γραιφαί τε καὶ νῆαι, προσαχθῶσιν, ἀποφασίζει νὰ παραλάβῃ τὴν νεαράν κόρην, ἣν γινώσκει ὡς ἐκλεγεῖσθαι. Ἀλλ' αὕτη ἀνθίσταται δι' ὅλων αὐτῆς τῶν δυνάμεων, διότι τοιούτων εἶναι τὴν πρόγνῃμα. Ἐπὶ τέλους ἡ κόρη προσχωρεῖ, ὁ δὲ πατὴρ τοῦ νεαροῦ μνηστῆρος φωνεῖ:

«Μάλιστα! Αὕτη εἶναι ἡ λευκὴ περιτερά, ἣνπερ ἀνεζήτην.»

Ἡ πρωτονομία περιτερά εἶναι ἡ ποιητικώτερα, διότι συγχνάκις ὁ πατὴρ τοῦ γαμβροῦ ἀντὶ νὰ ζητήσῃ «περιτεράν» ζητεῖ δάμαλιν, ἵππον, πρόβατον καὶ αἶγα ἔτι.

Εἴτα ἡ κόρη ἀποσύρεται, καὶ οἱ δύο ἄνδρες, οἱ πατέρες, συζητοῦσι τὸ ἐνδιαφέρον ζήτημα καὶ ὀρίζουσι τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀνταλλαγήσονται τὰ δῶρα. Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ὁ πατὴρ τοῦ νέου, ἐνδεσμεύμενος τὴν ὥραιότεραν αὐτοῦ στολήν, καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ μεταβαίνουν ἐν μεγάλῃ πομπῇ εἰς τὸν οἶκον τῆς νεαρᾶς κόρης. Τὰ μέλη τῆς συνοδείας φέρουσι τὸ ὄνομα παρὰ λιμπος (paralimpos). Ἡ συνοδεία ἀφικνουμένη πρὸ τῆς πύλης σταματᾷ. Ἡ πύλη κρούεται, ἀλλ' οὐδεὶς ἀπαντᾷ· κρούεται ἐπὶ μακρὸν ἔτι, διότι οὕτως ἀπαιτεῖ ἡ συνήθεια. Ἐπὶ τέλους φωνὴ τις ἀκούεται, ἔρωτῶσα τί θέλουσιν οἱ ἐπισκέπται. Τότε οἱ Παράλιμποι φωνοῦσιν ἐν χορῷ: «Τιμὴν καὶ ἀρετὴν!»

Ἡ πύλη ἀνοίγεται, ἡ συνοδεία εἰσέρχεται εἰς τὸν οἶκον, ὁ δὲ οἶ-

κοδεσπότης ζητεῖ συγγνώμην, ἰσχυρίζόμενος ὅτι δὲν ἤκουσε νὰ κρούεται ἡ πύλη. Οἱ Παράλιμποι παρουσιάζουσι τότε τὰ ἅπερ κομίζουσι δῶρα, καὶ ὁ οἰκοδεσπότης προσφέρει ἐν τῷ μέρει τὰ ἴδια. Ἡ ἐσπέρα λήγει διὰ μεγάλῃς ἐσπερίδος, καθ' ἣν οὐδαμῶς παρίστανται οἱ μελλόνυμφοι. Αὕτη εἶναι ἡ ἐπὶ τῆς ἀρραβῶσιν ἑορτὴ. Ὁ γάμος τελεῖται μετὰ τινὰ χρόνον.

Μίαν ἐβδομάδα πρὸ τῆς τελέσεως αὐτοῦ, ὅταν συμβῇ ὥστε οἱ μελλόνυμφοι νὰ οἰκῶσιν ἐν δικήφοις χωρίοις καὶ οὐχὶ ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ, μεγαλοπρεπῆς καὶ ὅλως πρωτότυπος συνοδεία, μεταβαίνουσα παρὰ τοῖς γονεῦσι, ζητεῖ τὰ ἐπιπλά, ἅπερ καὶ μετὰγει εἰς τὸν οἶκον τῶν μελλόνυμφων. Καὶ πρῶτον παρατηρεῖται ἡ καλλιμορφώτερα κόρη τοῦ χωρίου, φέρουσα ἐπὶ βελουδίνου προσκεφαλαίου χρυσοποικιλίου μεταλλινὸν σταμνίον, λίαν τιμώμενον παρ' ἐκαστῇ οἰκογενείᾳ τῆς Σαροδνίας. Τοῦτο ἐστὶ τὸ σταμνίον, δι' οὗ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων ὁ ἀντλήτης ἢ σύζυγος ὕδωρ διὰ πρώτην φοράν. Εἴτα ἀκολουθοῦσι παῖδες, φέροντες ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν τὰ μᾶλλον εὐθραστά τῶν ἀντικειμένων.

Κατόπιν ἀναφαίνεται ἡ μνηστὴ, πλουσίαν φέρουσα στολήν καὶ καθημένη ἐπὶ τοῦ ὥραιότερου ἵππου τῆς χώρας, συνοδευομένη δὲ ὑπὸ τῶν γονέων αὐτῆς καὶ τῶν φίλων. Μετὰ ταῦτα ἔρχονται ἄμαζαι, περιλαμβάνουσαι τὰ ἐπιπλά καὶ συρόμεναι ὑπὸ λευκῶν βῶν, κεκοσμημένων διὰ χρηστομήλων, δεσμῶν ἐρίου, λαμπρῶν χρωμάτων, ἀνθέων, ταινιῶν, κατόπτρων, κωδωνίσκων κλπ. Τὴν συνοδίαν ταύτην ἀκολουθεῖ τὸ ζῶον ἐκεῖνο, ὅπερ φιλοσοφικῶς ὅλως ὁ ἀλήθης τὸν σῖτον τῶν συζύγων· ἄλλως ἢ ἐκ παραδόσεως μυλόπετρα ἀποτελεῖ μέρος τῶν ἐπιπλῶν.

Κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἔθιμον, αὕτη αὕτη ἡ μνηστὴ ὀφείλει νὰ παραλάβῃ ἐκ τῆς ἀμάξης καὶ μεταγάγῃ εἰς τὸν οἶκον τὴν πρώτην στρωμνὴν τῆς νυμφικῆς κλίνης. Οἱ φίλοι, οἵτινες μεταγούσι τὰς λοιπὰς στρωμνάς, ζητοῦσι τότε νὰ κλείσωσιν αὐτῇ τὴν δόδν καὶ ἐπέρχεται μύχη καταλήγουσα συνήθως εἰς συσσωρεύειν τῶν τῆς κλίνης ἀντικειμένων.

Ἐπὶ τέλους φθάνει ἡ ἡμέρα τῶν γάμων. Ὁ σύζυγος, ὁ ἐφημέριος τοῦ χωρίου καὶ οἱ «Παράλιμποι» μεταβαίνουν εἰς τὴν κατοικίαν τῆς κόρης πρὸς ἀναζήτησιν αὐτῆς· τοὺτους δ' αὕτη βλέπουσα ρίπτεται εἰς τοὺς πόδας τῆς μητρὸς αὐτῆς καί, ἄφθονα χύνουσα δάκρυα, ζητεῖ τὴν εὐλογίαν αὐτῆς. Ἡ μήτηρ παρηγορεῖ αὐτὴν, ἐπιτίθεται ἐπισήμως ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτῆς τὰς χεῖρας καὶ ὁμιλεῖ αὐτῇ ἐξ ἀποστάσεως χωρὶς νὰ λέγῃ τι, ὅπερ νὰ μὴ ἀκούηται ἀπὸ τῶν γειτόνων καὶ τῶν διαβητῶν. Τὸ αὐτὸ ἔθιμον ἐπικρατεῖ καὶ ἐν Μινόρκα. Μόνον κατὰ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν θὰ ὀρισθῇ πλέον ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου, γίνεται ὁ μνηστὴρ δεκτὸς ἐν τῷ οἴκῳ ἐκεῖνης, ἥτις μέλλει νὰ καταστῇ σύζυγος αὐτοῦ. Ἐν τῇ τελετῇ τῶν γάμων οἱ γονεῖς, οἱ κεκλημένοι, καὶ αὕτη αὕτη ἡ μνηστὴ ἐνδύονται ἐρυθρὰ ἐν ταῖς πτωχαῖς συνοικίαις. Τὴν δ' ἐσπέραν ἀκούονται ἐν ταῖς ὁδοῖς νυκτωδαῖαι ὑπ' αὐτὰ τὰ παράθυρα τῶν νεονύμφων.

Ἀλλὰ καὶ ἡ γέννησις τοῦ πρωτοτόκου σημειοῦται διὰ παραδίδων ἐθίμων· ἐπὶ ἐβδομάδα ὅλην ἐξακολουθοῦσιν ἐν τῷ οἴκῳ νυχθημερὸν γεύματα καὶ δεῖπνα, παίγνια καὶ ἄσματα μέχρις αὐτοῦ τοῦ θαλάμου τῆς λεχοῦς.

Κατὰ παράδοξον ἔθιμον, ἐν τοιαύταις περιπτώσεσιν ἀπαιτεῖται ὁ σύζυγος νὰ κατακλίνηται ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ καὶ νὰ τρώγῃ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πινακίου καὶ τοῦ αὐτοῦ κοκλιαρίου. Ἐν τισὶ μάλιστα μέρεσι τοῦ Καμπιδάου ὀφείλει ὁ σύζυγος νὰ κατακλίνηται ἐν τῷ τόπῳ καὶ τῇ θέσει τῆς συζύγου αὐτοῦ καὶ νὰ δέχεται δι' αὐτὴν, ἐν τῇ κλίνῃ εὐρισκόμενος, τὰς ἐπισκέψεις καὶ τὰ συγχαρητήρια τῶν συγγενῶν καὶ φίλων. Ὁ Στράβων ἐσημείωσε τὸ ἔθιμον τοῦτο, περὶ Ἰσπανίας λόγον ποιούμενος: «... γεωργοῦσιν αὐταὶ (αἱ γυναῖκες δηλ.) τε κοῦσαι τε διακονοῦσι τοῖς ἀνδράσιν ἐκεῖνους ἀνὸ ἑαυτῶν κατακλίνονται...» (Στράβ. Γ'. § 17 σ. 224).